

Doroghyéknál

Éppen latinórán ültem, amikor meghallottam a csengőszót. Felkerekedtem, összepakoltam a holmimat. Visszamentem a kollégiumi szobába, és lepihentem. Volt egy kis időm, mielőtt mentem Sanyit tanítani, így olvasni kezdtem.

Múlt éjjel nem aludtam valami jól, szóval kissé fáradt voltam. Elindultam Sanyiékhoz. Szép ház felé közeledtem. Rendezt, tiszta, fehér, néhol márvánnyal díszített az épület. Bementem, és a fiú anyukája azonnal frissen sült lepénnyel kínált. Az egész házban a lepény édes illatát éreztem.

A szobájában Sanyika örömmel üdvözölt. Türelmetlenül várta, hogy tanulhasson. Bármilyen kérdést tettem fel, mindegyikre tudta a választ. Sőt, előre is haladt az anyaggal, kicsit úgy éreztem, neki kellene engemet tanítani.

Aztán nyílt az ajtó. Az apa érkezett haza, aki egy jól fizető irodaházban dolgozik, drága öltönyt viselt, frissen volt borotválkozva, és férfias illat lengte körül. A családtagok köszöntötték, elsőként a gyönyörű Bella, majd Viola, aki hamarosan házasodik, Ilike, aki korához képest nagyon komoly...

Fülemet egyszer csak fulladozó nevetés csapta meg. Az arcomon meg mintha valami mászna. Felébredtem! Böszörményiek éppen bajszot akartak festeni az arcomra, míg aludtam. Atyaég, elaludtam!

Gyorsan összeszedtem magamat, és szaladtam Sanyiékhoz.

A kis tanítványom éppen egy matekfeladaton gondolkodott, míg én visszaemlékeztem az álmomra. Bella az álmomban és a valóságban is káprázatosan szép, de a vénlány nem volt eljegyezve. A ház a két nő vitatkozásának hangjától rezgett, no meg Ilike vihogásától. Lepény illata helyett égett étel és gyógyszerek szagát éreztem. Az apa pedig erős borszagtól bűzlött.

Nem meglepődve persze Sanyiról, aki mintha butább volna, mint valaha! Végzett a feladat megoldásával, nekem pedig az álmodozással kellene felhagynom.

Remélem, egyszer eléri a család, amit szeretnének, és úgy, ahogy azt Viola tervezi.

Fischer Adél 8.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola